

Ομιλία Οικουμενικού Πατριάρχη για τον Όσιο Παΐσιο

/ [Πεμπτούσια](#)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Κ. Κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

ΕΝ ΤΩ Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΩ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΝ ΣΟΥΡΩΤΗ (12 ΙΟΥΛΙΟΥ 2015)

«Ανέτειλεν ημίν σήμερον φωταυγής εορτή», αγαπητοί αδελφοί και τέκνα της Εκκλησίας ευλογημένα, «τας καρδίας ημών φαιδρύνουσα και τον νουν προς ουρανόν αναβιβάζουσα». Η φωταυγής εορτή της ετησίου μνήμης του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Παΐσιου του Νέου, του Αγιορείτου, η διά πρώτην φοράν αγομένη. Χαίρει η καλλίτεκνος Μητηρ Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία, χαίρει ο εξαίσιος αγιοθρέπτης Άθως, χαίρει ο ευσεβής προσφυγικός κόσμος ο εκ της αγιοτόκου Καππαδοκίας και εν γένει Μικράς Ασίας, χαίρει η Κόνιτσα και η εκείσε του Στομίου Μονή, χαίρει το Θεοβάδιστον Όρος Σινά, χαίρει το θεοφρούρητον τούτο ιερόν Ησυχαστήριον, χαίρει κάθε τόπος που είχε την μεγάλην ευλογίαν να δεχθή εν ζωή τον νέον Άγιον, μέχρι και της απωτάτης Αυστραλίας, χαίρουν νέοι και γέροντες, χαίρουν θεόφρονες πιστοί πάσης τάξεως και παντός γένους, χαίρουν μονασταί και μιγάδες, χαίρει σύμπασα η Ορθοδοξία!

Εις τας 13 παρελθόντος Ιανουαρίου, η σεβασμία Μητήρ πάντων ημών Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως, κατόπιν εισηγήσεως του ομιλούντος και ομοφώνου θετικής εισηγήσεως της Συνοδικής Κανονικής Επιτροπής, ανεγνώρισεν επισήμως διά Πατριαρχικής και Συνοδικής Πράξεως την προ πολλού υφισταμένην εις την συνείδησιν του χριστωνύμου πληρώματος ακλόνητον βεβαιότητα περί αγιότητος του Γέροντος Παΐσιου και κατέγραψε το όνομά του εις τας δέλτους του Αγιολογίου της Εκκλησίας, καθορίσασα και ως ημέραν ετησίου εορτασμού της μνήμης του την 12^{ην} Ιουλίου, ημέραν κατά την οποίαν το έτος 1994 ανεχώρησεν από την στρατευομένην διά την θριαμβεύουσαν Εκκλησίαν κατάφορτος με θείας αρετάς και άξιος όλων των Μακαρισμών του Κυρίου. Και συμπίπτει να είναι μία ακριβώς ημέρα μετά την εορτήν της Αγίας Μεγαλομάρτυρος και πανευφήμου Ευφημίας, μετά της οποίας ο πολύς Παΐσιος συνεδέετο με ιδιαίτερον πνευματικόν δεσμόν, καθ' όσον ηξιώθη να την υποδεχθή επισκεπτομένην θαυμαστώσ αυτόν εις το ταπεινόν κελλίον του και να έχη μαζί της θείον συμπνευματισμόν, ο οποίος και εσφράγισε την προς τους παλαιούς Αγίους βαθυτάτην αγάπην και ευλάβειάν του.

Είχομεν, αγαπητοί αδελφοί και τέκνα εν Κυρίω, την μεγάλην χαράν και ευλογίαν παρά Κυρίου να γνωρίσωμεν προσωπικώς εκ του πλησίον τον Όσιον Γέροντα και να

τον συναναστραφόμεν πολύ προ της ανόδου ημών εις τον πάνσεπτον Αποστολικόν και Πατριαρχικόν Οικουμενικόν Θρόνον. Εδέχθημεν πολλάς εκδηλώσεις αγάπης και σεβασμού από μέρους του και ήτο μεμαρτυρημένη η αφοσίωσίς του προς την Μητέρα Εκκλησίαν της Κωνσταντινουπόλεως. Εις το πρόσωπόν του εξ αρχής διεκρίναμεν όχι μόνον την περίφημον καππαδοκικήν ευσέβειαν, ούτε μόνον την αυστηράν αγιορειτικήν μοναχικήν άσκησιν και την ακριβή τήρησιν των θείων εντολών, αλλά και την εις τον ύψιστον βαθμόν καλήν αλλοίωσιν της δεξιάς του Υψίστου, την οποίαν προέδιδε κάθε του λόγος, κάθε του κίνησις, κάθε έκφρασις του προσώπου, κάθε βλέμμα, καθώς και η παρουσία εις αυτόν μεγάλων και επιζήλων αγιοπνευματικών χαρισμάτων, τα οποία ήτο αδύνατον να αποκρυβούν.

Εγνωρίσαμε τον αληθή άνθρωπον του Θεού, ο οποίος «την σάρκα εσταύρωσε συν τοις παθήμασι και ταις επιθυμίαις» (Γαλ. 5, 24). Τον άνθρωπον της θυσιαστικής αγάπης τόσον προς τον Θεόν όσον και προς τον συνάνθρωπον. Τον άνθρωπον της βαθυτάτης ταπεινώσεως, της ιωβείου υπομονής και μαρτυρικής εγκαρτερήσεως. Τον Μάρτυρα κατά την προαίρεσιν. Τον πιστόν της πλήρους και ολοτελούς εγκαταλείψεως εις το θέλημα του Θεού. Τον άνδρα των επιθυμιών του Πνεύματος. Το αγλαόκαρπον δένδρον, το οποίον έθρεψε, τρέφει και μέχρι συντελείας του αιώνος θα τρέφη πολλούς ευσεβείς και φιλαγίους, πολλούς θεόφρονας και εραστάς της άνω Ιερουσαλήμ, της ελευθέρας, ένθα η κατάπαυσις των πρωτοτόκων. Είδομεν εις το γλυκύ πρόσωπόν του μίαν διαρκώς αναμμένην λαμπάδα καθαράς και θεοπειθούς προσευχής υπέρ της Εκκλησίας και όλου του κόσμου. Ένα εκμαγείον της αγνοτέρας χριστιανικής αρετής. Ένα ολοφώτεινον υπόδειγμα συστηματικής και άκρως συνεπούς βιώσεως του Ευαγγελίου!

Η όλη του βιοτή, όπως επιγραμματικώς τονίζει και το δεύτερον Κάθισμα του Όρθρου, ήτο «αδιάλειπτος ευχή, φύσεως βία διαρκής, υπομονή εν πειρασμοίς, ευχαριστία εν παντί». Παραλλήλως, τον εγνωρίσαμεν ως άνθρωπον προσγειωμένον εις την εποχήν του, ακριβή γνώστην των προβλημάτων της, των κινδύνων της, των αιτίων της κακοδαιμονίας της, καθώς και της αγωνίας και ανασφαλείας του ανθρώπου του εικοστού αιώνος και των φόβων του. Ένα άνθρωπον που εβίωνε καθημερινώς την μετάνοιαν ως ασφαλή οδόν υπερβάσεως όλων των προβλημάτων και δεν έπαυε νυχθημερόν να προσφέρη αναλισκόμενος αγωγγύστως και δαπανώμενος και βοηθών κάθε ένα ο οποίος εκλυδωνίζετο εις το πολυτάραχον πέλαγος του βίου και μάλιστα τους νέους και τα παιδιά, που τον ηγάπησαν και τον ενεπιστεύθησαν εις υπέρτατον βαθμόν. Συνεδύαζε την αυστηρότητα του Προφήτου Ηλιού με την γλυκείαν συμπάθειαν του μεγάλου Μωϋσέως· την προφητικήν φανέρωσιν του θελήματος του Θεού με την διάκρισιν, καθώς και με ένα λεπτόν και πηγαίον χιούμορ που ανέπαυε. Εδίδασκεν ως ταπεινός μαθητής της Εκκλησίας, ως έχων και αυτός ανάγκην διδαχής και μαθητείας, ως

εις το αυτό με τον ακροατήν του επίπεδον ευρισκόμενος. Ουδέποτε από καθέδρας, ουδέποτε με ίχνος φαρισαϊκής αυταρκειάς και αυταρεσκειάς!

Γενικώς, εβλέπομεν εις τον Γέροντα Παΐσιον πλούσιον τον καρπόν του Αγίου Πνεύματος, ο οποίος κατά τον Απόστολον είναι: «αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια» (Γαλ. 5, 23). Αλλά, πολύ πέραν τούτων, εβλέπομεν την Χάριν του Θεού να βεβαιώνη και να επισφραγίζη τους λόγους του διά πλήθους σημείων και θαυμάτων, κατά το αγιογραφικόν: «του Κυρίου συνεργούντος και τον λόγον βεβαιούντος διά των επακολουθούντων σημείων» (Μάρκ. 16, 20). Είχομεν ως εκ τούτου εξ αρχής την βεβαιότητα ότι επρόκειτο περί ενός ζώντος Αγίου, εφάμιλλου των παλαιών Αγίων, όπως άλλωστε συνέβαινε και με τον σύγχρονόν του πολυχαρίτωτον Άγιον Πορφύριον τον Καυσοκαλυβίτην, τον Γέροντα των Αθηνών και πολυφαή και εκείνον αστέρα της Οικουμένης, τον οποίον επίσης εγνωρίσαμεν έτι ζώντα.

Εντεύθεν και εθεωρήσαμεν ιερόν χρέος να έλθωμεν σήμερα μετά της συνοδείας μας από την μαρτυρικήν Καθέδραν του Οικουμενικού Πατριαρχείου να προσκυνήσωμεν τον όλβιον τάφον, που έχει το προνόμιον να κρατή το ιερόν λείψανόν του και έχει ήδη αναδειχθή άμισθον ιατρείον σωματικών και ψυχικών νοσημάτων των προσερχομένων μετά πίστεως, και να προστώμεν προσωπικώς της πρώτης επισήμου και δημοτελούς πανηγύρεώς του, εφ' ω και εκφράζομεν πολλάς ευχαριστίας τόσοσιν προς τον Μακαριώτατον αδελφόν και συλλειτουργόν Αρχιεπίσκοπον Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερώνυμον όσον και προς τον επιχώριον Μητροπολίτην, τον Ιερώτατον Αδελφόν άγιον Κασσανδρείας κύριον Νικόδημον, και προς την Οσιωτάτην Ηγουμένην και όλην την θεοφιλή Αδελφότητα του Ιερού Ησυχαστηρίου «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος».

Εκοσμείτο ο Άγιός μας, όπως όλοι γνωρίζετε, με πλήθος χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος: Ιαματικόν, διακριτικόν των πνευμάτων, διορατικόν, προφητικόν κ.λπ. Όσον αφορά ιδίως εις το τελευταίον παρατηρούμεν μίαν επίμονον και όχι πάντοτε υγιή ενασχόλησιν μερικών, οι οποίοι, εκ μέρους συνήθως γινώσκοντες, σπεύδουν να απομονώσουν, να αξιολογήσουν και ερμηνεύσουν κατά το δοκούν ωρισμένους λόγους του Αγίου, με αποτέλεσμα να δημιουργούν πολλά προβλήματα, να ταράζουν συνειδήσεις, να εξάπτουν την φαντασίαν. Αυτοί ας μη σπεύδουν και ας αφήσουν τον Θεόν να ρυθμίζη το μέλλον και τας τύχας της Εκκλησίας.

Εμείς χρέος έχομεν να γρηγορώμεν, να προσευχώμεθα, να φυλάσσωμεν την ιεράν παρακαταθήκην της Πίστεως και να αγωνιζώμεθα με πολύ «φιλότιμον», όπως ετόνιζε πάντοτε ο Άγιος, να ευαρεστήσωμεν παντοιοτρόπως τω Κυρίω. Προς τούτοις, ένα των πλέον χαρακτηριστικών αγιοπνευματικών χαρισμάτων που εκόσμου τον Άγιον Παΐσιον ήτο, αγαπητοί, το χάρισμα της παραμυθίας· της

παρηγορίας. Δεν ήτο απλώς ο Άγιός μας ένας πρόθυμος ώμος εις τον οποίον ηδύνατο να ακουμβήση ο πονεμένος σύγχρονος άνθρωπος και να λάβη ανακούφισιν. Ήτο μία πολυχεύμων, πολύκρουνος πηγή παρηγορίας αληθούς και εμπραγμάτου.

Ο ενοικών εντός του Παράκλητος, το Πνεύμα το Άγιον, του έδιδεν όχι μόνον λόγον παρακλητικόν, αλλά και χάρισμα να ανατρέπη μελαγχολικάς και καταθλιπτικάς καταστάσεις, να στηρίζη, να αναπτερώνη το φρόνημα, να χαροποιή, να ενθουσιάζη, να δίδη ελπίδα και φως και οξυγόνον ζωής! Πόσοι απηλπισμένοι δεν εύρον ελπίδα και θάρρος! Πόσοι εξηρημένοι από νευρολογικάς νοσηλείας και ψυχοφάρμακα δεν εύρον πλησίον του πλήρη υγείαν ψυχής και σώματος! Τηρουμένων των αναλογιών, ίσχυε και δι' αυτόν ο λόγος που ο Χριστός είχεν είπει περί του εαυτού Του: «Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς» (Ματθ. 11, 28). Και πώς να μην ίσχυεν, αφού ο Γέρων Παΐσιος με τον όλον βίον και την πολιτείαν του ήτο μία ζωηρά και ανάγλυφος φανέρωσις του Χριστού εις την εποχήν μας; Τούτο ισχύει πολύ περισσότερον μετά την οσιακήν κοίμησίν του και την είσοδόν του εις το φως και την χαράν της ουρανίου Βασιλείας.

Η επίκλησις του ονόματός του, η προσκύνησις του τάφου και της εικόνας του, η ψαλμωδία της Παρακλήσεώς του, η μελέτη του βίου του και των λόγων του, τόσο μέσα από την ωραίαν και πολύτιμον σειράν βιβλίων τα οποία έχει ήδη εκδώσει το ιερόν τούτο Ησυχαστήριον, όσον και από το λίαν αξιόλογον εκείνο βιβλίον του μακαριστού αγιορείτου Γέροντος Ισαάκ, που μετεφράσθη προσφάτως και εις την τουρκικήν γλώσσαν, έχουν μεταμορφώσει και μεταμορφώνουν πολλούς ανθρωπίνους χειμώνας εις ανοίξεις, αποδιώκουν τα νέφη των λυπηρών, διασκεδάζουν τας ζάλας του βίου, φυγαδεύουν το σκότος της μελαγχολίας και της απελπισίας, χαρίζουν φως Χριστού και νόημα νέας ζωής! Και επειδή αι ημέραι τας οποίας διερχόμεθα είναι πολύ κρίσιμοι διά το Γένος, καλόν είναι να ενθυμηθούμε εδώ ένα λόγον του αναφερθέντα δι' αναλόγους ημέρας του παρελθόντος: «Αν και γίνεται τόσο βράσιμο, νιώθω μέσα μου μια παρηγοριά, μια σιγουριά... Υπάρχει μία μερίδα Χριστιανών, στους οποίους αναπαύεται ο Θεός. Υπάρχουν ακόμη οι άνθρωποι του Θεού, οι άνθρωποι της προσευχής και ο καλός Θεός μάς ανέχεται και πάλι θα οικονομήση τα πράγματα. Αυτοί οι άνθρωποι της προσευχής μάς δίνουν ελπίδα. Μη φοβείσθε! Περάσαμε σαν Έθνος τόσες μόρες και δεν χαθήκαμε.... Ούτε και τώρα θα χαθούμε! Ο Θεός μάς αγαπά!» (Λόγοι Β', Πνευματική Αφύπνιση).

Ας ακούσωμε και εμείς, αγαπητοί, πολύ προσεκτικά αυτήν την φωνήν του Αγίου και ας επιδοθούμε εις εκτενεείς προσευχάς και δεήσεις εν μετανοία, εν ταπεινώσει, εν

εξομολογήσει και συντριβή καρδιάς και ας εναποθέσωμε με πίστιν, δηλαδή με απόλυτον εμπιστοσύνην, «εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών» εις τον Χριστόν, τον αληθινόν και φιλόανθρωπον Θεόν ημών, και σήμερον ακριβώς, που αι κεφαλαί της Ευρωπαϊκής Ενώσεως εξετάζουν από κοινού το σήμερον και το αύριον της Ελλάδος, και ετοιμάζονται να λάβουν κρίσιμους αποφάσεις, αι οποίαι μέλλουν να σφραγίσουν την ζωήν και την πορείαν του ευσεβούς Ελληνικού λαού. Αλλά και καθημερινώς ας δεώμεθα από καρδιάς υπέρ του Γένους, υπέρ της Εκκλησίας και υπέρ πάσης ψυχής εν δοκιμασία, εν ανάγκη και πάση περιστάσει υπαρχούσης. «Μη φοβείσθε!... Ο Θεός μάς αγαπά!»

Λοιπόν, «δεύτε, πιστοί, της Παϊσίου τραπέζης ενθέως μετάσχωμεν». Ας εγκύψωμεν με προσοχήν εις τας λεπτομερείας του βίου και της πολιτείας του, ας μαθητεύσωμεν ταπεινώς εις τους λόγους και τας συμβουλάς του, ας καθρεπτισθώμεν όλοι, κληρικοί, μοναχοί και λαϊκοί, μικροί και μεγάλοι, εις το άγιον και φωτεινόν παράδειγμά του, επικαλούμενοι πυκνώς την βοήθειαν και συναντίληψίν του και τας προς Θεόν πρεσβείας του, γνωρίζοντες ότι «πολύ ισχύει δέησις δικαίου ενεργουμένη» (Ιακ. 5, 16). Ευχόμενοι έτη πολλά, υγιεινά και σωτήρια εις όλους, καταστέφομεν ιδιαιτέρως την ιεράν του Ησυχαστηρίου Αδελφότητα με ολόθυμον Πατριαρχικήν ευλογίαν και ευχήν, προτρεπόμενοι «περισσεύειν μάλλον» εις οσιακά αθλήματα και ευαγγελικάς επιτυχίας, επί χαρά και αγαλλιάσει των ουρανίων προστατών αυτής: Ιωάννου του Θεολόγου, Αρσενίου του Καππαδόκου και Παϊσίου του Αγιορείτου, και οικοδομή του προστρέχοντος ενταύθα πιστού λαού. Αμήν